

12de JAARGANG, NR. 218
12 MEI 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 BOEKEN

6 PLATEN

Mischa van der Wekken, Estafest,
 Anne Chris, Albert van Veenendaal,
 Yuri Honing, De Groote/Faes, Mark
 Alban Lotz, John McLaughlin e.a.

16 PODIA

Scott Hamilton.

EN VERDER:

17 New York Calling (Roos Plaatsman)

18 Bestsellers en tips Jazzcenter

19 De Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

JAZZFLITS 219

staat **26 MEI** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

**CHRISTIAN MCBRIDE 'ARTIST
 IN RESIDENCE' BIJ NORTH SEA**

Bassist Christian McBride is dit jaar 'Artist in Residence' tijdens het North Sea Jazz Festival. Hij treedt op met zijn kwintet en bigband. Het festival is dit jaar op 11, 12 en 13 juli in Ahoy, Rotterdam.

Christian McBride 'geldt als een van de steunpilaren in de hedendaagse jazz', zo motiveert de organisatie zijn uitverkiezing: "Hij speelde de afgelopen twintig jaar regelmatig op North Sea Jazz, maar slechts één keer met zijn eigen groep." Op vrijdag 11 juli staat McBride met de 'straight-ahead'-jazz van zijn kwintet Inside Straight op het programma. Een dag later, 12 juli, treedt hij op met zijn bigband. Dit orkest was nooit eerder te zien in Nederland. Verder voert de basist elke festivalavond voor zijn Amerikaanse radioprogramma 'The Lowdown: Conversations With Christian McBride' een gesprek met een collega. Die gesprekken worden afgesloten met een klein duo-optreden.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Gebruikt u Firefox als internetbrowser, dan kan dat - na opening van het blad via jazzflits.nl - door middel van het icoontje rechtsboven. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

De formatie Phronesis presenteerde zich op 24 april tijdens de Danish Night op Jazzahead! (Foto: Jens Schlenker)

**RECORDAANTAL BEZOEKERS BIJ
 CONCERTPROGRAMMA BEURS JAZZAHEAD!**

Zo'n 16.000 mensen hebben het concertprogramma van de Duitse beurs Jazzahead! bezocht. Dat was bijna veertig procent meer dan in 2013. Jazzahead! vond van 24 tot en met 27 april plaats in het Duitse Bremen.

Als onderdeel van de ruim honderd concerten presenteerden 44 formaties zich op de beurs tijdens verschillende 'showcases'. Ook in de stad Bremen was volop jazz te beluisteren. Ondermeer op 26 april tijdens de jazzahed! ŠKODA clubnight. Met één kaartje van 20 euro konden liefhebbers die zaterdag 55 optredens in 27 clubs bezoeken. Zo'n 6.500 mensen deden dat. Ruim 2.800 professionals uit vijftig landen kwamen dit jaar voor de belangrijke jazzbeurs naar Bremen. Meer dan 700 bedrijven hadden een stand gehuurd. De tiende editie van Jazzahead! is volgend jaar van 23 tot en met 26 april. Dan zal de Franse jazz centraal staan.

NIEUWS

KHQ wint JazzContest Mechelen

De formatie KHQ (Karlis Auzins, Andris Meinig, Tristan Renfrow en Keno Harriehausen) heeft 17 april de tweede editie van de jaarlijkse JazzContest Mechelen gewonnen. De groep kreeg eveneens de Publieksprijs. De prijs voor de beste solist ging naar Simon Raman, de drummer van de groep Steiger. De andere twee finalisten waren Trykk en het Esther Van Hees Quartet. In de jury – die een unanieme keuze maakte – zaten onder anderen de musici Chris Joris en de journalisten Bernard Lefèvre en Jacques Prouvost.

Jasper Somsen produceert nieuwe plaat van saxofonist Bob Sheppard

Bassist Jasper Somsen gaat in de herfst van dit jaar een album opnemen met de Amerikaanse saxofonist Bob Sheppard. Er wordt muziek van Sheppard opgenomen en repertoire uit de Amerikaanse jazztraditie. De opnamen worden gemaakt in een Nederlandse studio en mede-geproduceerd door Somsen. Ook pianist Enrico Pieranunzi en drummer Jeff Ballard zijn op het album te horen.

Martin Fondse speelt in Central Park

Het Martin Fondse Orchestra geeft 19 juli een concert in het Central Park in New York. Samen met de Braziliaanse zanger Lenine voert het daar het project The Bridge uit. Het optreden is onderdeel van het jaarlijkse festival Summerstage.

'Melkchocolade smaakt beter tijdens luisteren naar jazz'

Melkchocolade smaakt beter als er jazz op de achtergrond klinkt. Dat beweren onderzoekers van de Universiteit van Arkansas in het blad *Appetite*. Hiphop verpestte de smaak. Het onderzoek werd gedaan onder 99 proefpersonen. Ze kregen onder meer chocolade (comfort food) en peper (non comfort food) te eten. Op de achtergrond werd een muziekje gedraaid in achtereenvolgens een klassiek-, jazz-, hiphop- en rockarrangement. Na afloop werd gevraagd om het voedsel met een cijfer te waarderen. Voor de waardering van peper maakte de muziekkeuze niet uit. Volgens de onderzoekers kunnen er geen al te verstrekkende conclusies aan het onderzoek worden verbonden. Er werd namelijk ook ontdekt dat demografische factoren, ervaring en cultuur eveneens een rol spelen. (bron: Discovery.com)

PODIA

Artist in Residence Vijay Iyer. (Foto: Jimmy Katz)

VIJAY IYER 'ARTIST IN RESIDENCE' TIJDENS KOMENDE FESTIVAL JAZZ MIDDELHEIM

Pianist Vijay Iyer is dit jaar 'Artist in Residence' van het festival Jazz Middelheim. Nieuw is dit jaar het tweede podium Club Stage. Daarop worden met bijzondere combinaties de 'gaten' tussen de optredens op het hoofdpodium gevuld. Jazz Middelheim vindt van 14 tot en met 17 augustus in Antwerpen plaats.

Middelheim grossiert dit jaar in grote namen. De grote publiekstrekker is het duo Herbie Hancock & Wayne Shorter. Maar de organisatie wist ook onder anderen pianist Ahmad Jamal, trompettist Dave Douglas, het duo Enrico Rava & Stefano Bollani, bassist Avishai Cohen en zangeres Stacey Kent te contracteren. Verder worden MikMääk, Phronesis, Bruno Vansina Orchestra en het Carate Urio Orchestra en het Jef Neve Trio verwacht. Onder de noemer 'The Music Of' wordt hulde gebracht aan Toots Thielemans (hij stopte recentelijk met optreden). Zijn muziek wordt uitgevoerd door het trio van pianist Karel Boehlee, met Hein Van de Geyn op bas en Hans van Oosterhout op drums (de laatste jaren de vaste begeleiders van Thielemans). Ook zijn de pianisten Kenny Werner, Bert van den Brink, trompettist Bert Joris en gitarist Philip Catherine van de partij. Vijay Iyer zal op drie dagen aantreden. Onder meer met het Vijay Iyer Sextet feat. Steve Lehman, Mark Shim, Harish Raghavan, Tyshawn Sorey & Graham Haynes, en het project Vijay Iyer & Mike Ladd 'Holding It Down: The Veterans' Dreams Project'.

NORTH SEA JAZZ KRIJGT EDITIE IN HONG KONG

Het North Sea Jazz Festival slaat zijn vleugels uit naar Hong Kong. De eerste editie is op 14, 15 en 16 november 2014. Zowel internationale als Aziatische artiesten zullen verdeeld over drie podia optreden.

"We zijn ontzettend blij om een nieuw internationaal avontuur aan te gaan. Hong Kong is een fantastische, energieke stad met geweldige faciliteiten en infrastructuur", verklaart Jan Willem Luyken, directeur North Sea Jazz Festival. "We zijn er trots op dat we hiermee een culturele brug bouwen tussen Nederland en China en zo de twee grootste havens ter wereld, Rotterdam en Hong Kong, met elkaar verbinden."

WINNAARS ECHO JAZZ 2014

De ECHO Jazz wordt jaarlijks bij onze oosterburen toegekend aan albums in een aantal categorieën. Bij de keuze van de winnaars kijkt de jury zowel naar de artistieke kwaliteit als de mate waarin het publiek een album apprecieerde. De organisatie is in handen van de Deutsche Phono-Akademie, een samenwerkingsverband van de Duitse muziekindustrie.

DUITSE PRODUCTIES

Ensemble van het jaar

Heinz Sauer & Michael Wollny

Don't Explain

Vocalist

Peter Fessler

Quality Time

Piano

Joachim Kühn

Voodoo Sense

Saxofoon

Wanja Slavin

Slavin-Eldh-Lillinger

Drums/Percussie

Dejan Terzic

Melanoia

Bas/Basgitaar

Dieter Ilg

Parsifal

Koperblaasinstrument

Till Brönner

Till Brönner

Gitaar

Arne Jansen

The Sleep Of Reason – Ode to Goya

Nieuwkomer van het jaar

Monika Roscher

Failure In Wonderland

Big Band-Album

Michael Wollny & hr-Bigband

Wunderkammer XXL

INTERNATIONALE PRODUCTIES

Ensemble van het jaar

R Mahanthappa Gamak Ensemble

Gamak

Vocalist

Gregory Porter

Liquid Spirit

Piano

Enrico Pieranunzi

Live At The Village Vanguard

Saxofoon

Joshua Redman

Walking Shadows

Drums/Percussie

Antonio Sanchez

New Life

Bas/Basgitaar

Dave Holland

Prism

Koperblaasinstrument

Terence Blanchard

Magnetic

Gitaar

Pat Metheny

Tap: John Zorn's Book Of Angels Vol. 20

PRIJZEN

Ambrose Akinmusire. (Foto: Joke Schot)

AANZIENLIJKE PARTICULIERE TOELAGE VOOR DERTIEN AMERIKAANSE JAZZMUSICI

Dertien Amerikaanse jazz- en improviserende musici hebben 22 april een toelage gekregen van de particuliere Doris Duke Charitable Foundation. Onder hen trompettist Ambrose Akinmusire en saxofonist Oliver Lake. Ze mogen een aantal jaren naar eigen inzicht een aanzienlijk geldbedrag besteden.

Oliver Lake, de saxofonisten Roscoe Mitchell en Steve Lehman, harpist Zeena Parkins en de pianisten Craig Taborn en Randy Weston krijgen een Doris Duke Artist Award. Ze mogen per persoon in drie tot vijf jaar een totaalbedrag van 225.000 dollar uitgeven. Ambrose Akinmusire, pianist Muhal Richard Abrams, gitarist Ben Monder, pianist Aruán Ortiz, vocalist Jen Shyu en de saxofonisten Steve Coleman en Matana Roberts, komen in aanmerking voor een Doris Duke Impact Award. Ieder van hen krijgt een totaalbedrag van 60.000 dollar dat hij of zij in twee tot drie jaar mag besteden.

Artist Awards worden toegekend aan artiesten die 'vaak nieuw werk maken'. Jazzmusici moeten dus ook compositorische kwaliteiten hebben om een toelage te krijgen. De gegadigden voor de Impact Awards worden genomineerd door artiesten die eerder een Artist Award ontvingen. Die genomineerde jazzmusici hoeven niet per se compositorische kwaliteiten te bezitten.

COMPOSITIEOPDRACHT 2014 NORTH SEA JAZZ FESTIVAL VOOR TONY ROE

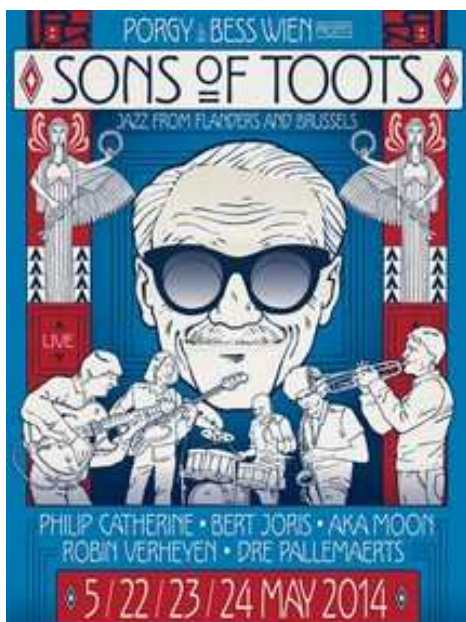
Bandleider Tony Roe mag dit jaar de Compositieopdracht North Sea Jazz voor zijn rekening nemen. De compositie gaat op 11 juli in première tijdens het North Sea Jazz Festival.

Roe, lid van Tin Men & The Telephone, is gekozen door een jury met Sander Grande, Vera Vingerhoeds en Eddy Westveer. De jury: "De composities van Tony Roe zijn helder en verrassend. Hij kiest voor een thema of een motief en diept dit verder uit met veel gevoel voor sfeer en dynamiek." Het North Sea Jazz Festival verstrekt elk jaar in samenwerking met het Fonds Podiumkunsten een vrije compositieopdracht aan een veelbelovende Nederlandse jazzcomponist.

VERVOLG NIEUWS

Friese jazz bundelt krachten in nieuwe organisatie FRIEJAM

Om de jazzbeoefening in Friesland te bevorderen is recentelijk de FRIEJAM, de Friese bond van jazzmuzikanten, opgericht. "Jazz en geïmproviseerde muziek worden op dit moment onvoldoende gestimuleerd en beoefend, terwijl er wel degelijk 'een markt' voor is, zowel bij muzikanten als bij muzikliefhebbers", zo schrijven de oprichters op hun Facebookpagina: "FRIEJAM wil het Friese jazzlandschap weer tot bloei brengen." De bond beschikt ook over een webadres (<http://www.friejam.nl/>), maar die website was begin mei nog niet in de lucht.

Belgische jazz presenteert zich in Weense jazzclub Porgy & Bess

In mei staat de Weense jazzclub Porgy & Bess een aantal dagen in het teken van de Belgische jazz. Als 'Sons of Toots' treden onder anderen trompettist Bert Joris, gitarist Philip Catherine en Aka Moon op. Mede-organisator Rik Bevernage (De Werf, Brugge): "Samen met Christoph Hüber, directeur van Porgy & Bess, en André Hebbelinck van de Vlaamse Regering, hebben we een staal kaart samengesteld van jazz uit Vlaanderen en Brussel. Een mix van de sterkhouders én van nieuwe boeiende projecten. We zien dit minifestival als een resultaat van de Belgian Jazz Meeting en hopen dat het de speelkansen van onze jazzmusici in die regio zal verhogen."

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Fullduplexx (met Louk Boudesteijn (tb)). (Foto: Joke Schot)

KANDIDATEN HALVE FINALES DUTCH JAZZ COMPETITION 2014 BEKEND

Onder anderen de pianisten Loran Witteveen, Dominic Marshall en Alex Koo zijn geselecteerd voor de halve finales van de Dutch Jazz Competition. Die finales vinden op 7 en 14 mei plaats in respectievelijk Amsterdam en Tilburg. Vier van de acht halve finalisten gaan door naar de finale op 16 mei in LantarenVenster, Rotterdam.

De halve finalisten zijn geselecteerd door een jury bestaande uit Bart Suer, Reinier Baas en Maarten Hoogenhuis. Zij beoordeelde de inzendingen zonder nadere informatie over de identiteit van de groepen en musici. In de eerste halve finale, 7 mei in het Bimhuis, Amsterdam, staan BvR Flamenco Big Band, Loran Witteveen Quintet, Dominic Marshall Trio en de Frank Windemuller Group. In de tweede halve finale, 14 mei in Paradox, Tilburg, Wolfgang Maiwald Trio, Trempera!, Alex Koo Quintet en Fullduplexx. De tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition is het belangrijkste, landelijke concours voor Nederlandse jazzmuziek. De wedstrijd wil talentvolle Nederlandse jazzmuzikanten en groepen de mogelijkheid te bieden om zich te presenteren aan het grote publiek, de pers en de muziekindustrie. Eerdere edities werden gewonnen door onder meer het Fransz von Chossy Trio, The Blazin' Quartet, Castel/van Damme Quartet en Kapok.

OVERIG IMPULSE LABEL NIEUW LEVEN INGEBLAZEN

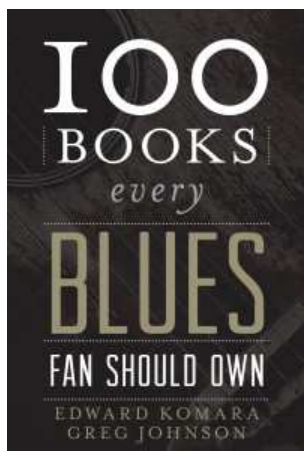
Impulse Records wordt nieuw leven ingeblazen. Op 15 juli verschijnt 'Viper's Drag', een cd van pianist Henry Butler als eerste van een serie nieuwe 'releases' bij dat 'label'. Het is de eerste nieuwe uitgave sinds het eind van de jaren negentig.

Impulse wordt gereactiveerd als een divisie van Universal Music France. In het vat zitten nog platen van bassist Charlie Haden met gitarist Jim Hall (live in 1990), violist Jean-Luc Ponty met bassist Stanley Clarke en gitarist Biréli Lagrène, en nieuwe albums van onder anderen de pianisten Kenny Barron, Ran Blake, Jacky Terrasson en Randy Weston. Impulse begon in 1960 als een merk van ABC-Paramount en werd opgericht door producer Creed Taylor. Het werd in jazzkringen vermaard door de platen van saxofonist John Coltrane.

JAZZ OP PAPIER

Jan J. Mulder

EEN BLUESBIBLIOTHEEK

Edward Komara en Greg Johnson.
100 books every blues fan should own.

Lanham MD : Rowman & Littlefield,
2014.

XVIII, 298 pag.

(Best music books).

ISBN 978-0-8108-8921-7 geb.

Prijs ca. 36 euro.

Er zijn van die momenten dat je jaloers wordt op de bluesliefhebber. Zo verschijnen er op zijn terrein nog altijd discografieën, terwijl die in de jazz op een debacle zijn uitgelopen. Ook een uitgave als 'Blues, a regional experience' (zie JF 214 van 10 maart jl.) draagt daartoe bij.

Gaat het om tijdschriften, dan kent het Engelse 'Blues & Rhythm' zijn gelijke niet. Bladen wringen zich in allerlei bochten om de lezer – en de adverteerder – te behagen. De inhoud krijgt ook nog eens een ruime presentatie met kop- en tussenteksten en ruim bemeten illustraties in een overmaat aan wit. In 'Blues & Rhythm' herkennen we niets van dat alles. Het blad staat elke maand propvol informatie en geen centimeter blijft onbenut. De redactie bepaalt de inhoud, punt uit. Het blad is vooral sterk in het uitdiepen van historische onderwerpen. Daarnaast bevat het uitgebreide recensies – inclusief opsommingen van alle gespeelde titels – necrologieën en complete discografieën. De lengte van alle bijdragen wordt louter bepaald door het belang en de hoeveelheid opgedoken informatie. Een bijzondere rubriek is 'Words, words, words', waarin raadselachtige begrippen en zinswendingen uit bluesteksten worden ontrafeld.

Enigszins hiermee vergelijkbaar was in ons land het kwartaalblad 'Block'. Het was iets meer op de actualiteit toegespitst, maar wist het peil van het Engelse blad knap te benaderen. De inhoud werd bepaald door wat de redactie, in de persoon van Rien Wisse, van belang vond. Helaas zetten hij en Marion Wisse na 160 nummers er in augustus vorig jaar een punt achter. Een bijzondere rubriek was 'De Bluesbibliotheek', verzorgd door Wim Verbei. Daarin inventariseerde hij alle tot nu toe verschenen bluesboeken en probeerde hij gelijktijdig gelijke tred te houden met de recente literatuur. Ook daaraan kwam een eind. Verbei is nu doende alle gegevens te herordenen, hetgeen moet leiden tot een allesomvattende, becommentarieerde bluesbibliotheek.

Verbei kan zich spiegelen aan een recente uitgave, met een selectie van de belangrijkste bluesboeken aller tijden. Ondanks de commercieel aandoende titel is het een gedegen overzicht, dat representatief genoemd kan worden voor het totale aanbod. De auteurs zijn Edward Komara, redacteur van de 'Encyclopedia of the Blues' in twee delen (2006) en Greg Johnson, als archivaris diens opvolger aan de universiteit van Mississippi. Zij leggen een verantwoording af van hun keuze, dan volgt de korte inhoud, een vergelijking met andere boeken die hetzelfde onderwerp benaderen, vermelding van eventueel latere edities, de verkrijgbaarheid en de prijs, nieuw c.q. tweedehands.

Om te beginnen noemen ze twee veelgelezen standaardwerken: 'Nothing but the blues', van redacteur Lawrence Cohn (1993) en Paul Olivers 'The story of the blues' (1969). Daarna volgen studies over deelonderwerpen als bluesteksten, de vermeende banden met Afrika, de diverse regio's, biografieën en naslagwerken zoals 'Blues and gospel records, 1890-1943'. Ook Guido van Rijns 'Roosevelt's blues' en Alex van der Tuuk over het Paramount-label zijn opgenomen in het pantheon. De volgorde is die waarin verslag werd gedaan van de elkaar min of meer opeenvolgende historische perioden. Niet zo handig, maar een register, waarin zowel de auteurs als de titels zijn verwerkt, vergoedt veel. Bovendien is nog eens een extra lijst van de honderd titels toegevoegd.

Het boek is het begin van een serie. Het valt te hopen dat ook de jazz daarin aan de beurt komt. Dat karwei zal evenwel een stuk lastiger worden, want, anders dan de schrijverij over de blues, die pas begin jaren zestig, ten tijde van de tournees van het American Folk & Blues Festival, goed op gang kwam, begint die over jazz ruim twintig jaar eerder.

JAZZ OP DE PLAAT

ERIK BOSGRAAF
YURI HONING
Hotel Terminus
Brilliant Classic

Bezetting:

Erik Bosgraaf (blokfluiten),
 Yuri Honing (ts, ss),
 Stef van Es, Raphael Vanoli (g),
 Mark Haanstra (b),
 Joost Lijbaart (d).

In de klassieke wereld geniet blokfluitist Erik Bosgraaf wereldfaam. Hij voert zeventiende-eeuwse-, barok-, maar ook hedendaagse muziek uit. Daarbij gebruikt hij zonder schroom elektronica en multimediale middelen. Voordat hij als blokfluitist furore maakte, speelde hij in een popband. Bosgraaf is, kortom, een veelzijdig musicus.

Als leraar aan het Amsterdamse conservatorium kwam hij in contact met collegasaxofonist Yuri Honing (ook hij heeft een popachtergrond). Ze besloten 'iets' samen te gaan doen. De cd 'Hotel Terminus' is daarvan de neerslag. Het album bevat zeven stukken die vernoemd zijn naar internationale hotelketens of (bij het duo) bekende hotels. De stukken zijn abstract en sferisch. Elk hebben ze ook hun eigen karakteristiek.

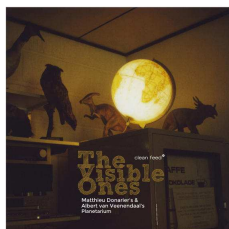
Als uitgangspunten voor de stukken hebben Bosgraaf en Honing 'kiemcellen' uit de Brandenburgse concerten van Bach genomen. Zo is in het stuk 'Hyatt' het 2de Brandenburgse concert terug te horen. In de andere stukken wordt niet letterlijk geciteerd. Wat geluid betreft doet de cd denken aan de Yuri Honing-groep. Maar met zijn blokfluiten drukt Bosgraaf wel degelijk ook zijn stempel op het eindresultaat. Het toegankelijke stuk 'Umai' is een voorbeeld van de synthese. De beide blazers leggen hun trage improvisaties over de 'steady groove' van bassist Mark Haanstra en het zelfverzekerde 'waaien' van drummer Joost Lijbaart over zijn trommels en bekkens. In 'Adler' hoor je de winden die om de Oostenrijkse rotsen waaien. 'Western' is meer dan enkelzijdig nootjes rijgen: de muziek wordt door de elektronica gevoerd en de gitaren striemen daar overheen. Ook hoor je duikvluchten van bommenwerpers bij deze hotelketen. 'Hotel Terminus' is een veelzijdige verzameling muziek. Een eigentijdse synthese tussen klassieke, moderne en improvisatiemuziek.

Hessel Fluitman

Beluister en bekijk 'Umai' hier:

<https://www.youtube.com/watch?v=Hq5H1txNpdo>

MATTHIEU DONARIER
& ALBERT VAN VEENENDAAL'S
PLANETARIUM
The Visible Ones
Clean Feed

Bezetting:

Matthieu Donarier (ss, ts),
 Albert van Veenendaal (p).

In 2009 trokken de trio's van pianist Albert van Veenendaal en de Franse saxofonist Matthieu Donarier een aantal podia in Nederland en Frankrijk langs. De klik tussen de beide muzikanten was evident en een nieuw duo was geboren. In de studio van de Amsterdammer namen ze in 2010 en 2011 een dozijn stukken op die nu dan toch hun weg naar een release hebben gevonden: 'The Visible Ones'. Omdat het juist het Portugese kwaliteitslabel Clean Feed is dat zich erover heeft ontfermd, krijgt deze muziek nu misschien wel een groter bereik. En dat verdienen deze 'tracks' die gebroederlijk door de beide heren werden gecomponeerd – precies elk zes.

Wat over de hele linie opvalt, is het sterke vormgevoel. Nergens komen we de simpele indeling van een thema met variaties tegen. De improvisaties zijn volledig ingebed in het geheel en dat maakt dit album van noot tot noot luisterwaardig, niets is overbodig. De sopraansaxofoon van de Fransman is helder en loepzuiver (denk Steve Lacy) en de prepared piano van Van Veenendaal levert een fijne, spannende ritmiek, die soms lekker wiegt en nergens opdringerig wordt.

Herman te Loo

Op de site van Van Veenendaal zijn wat tracks te horen:

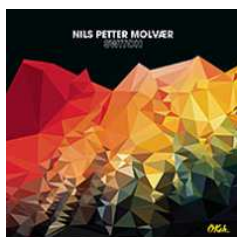
<http://albertvanveenendaal.nl/news/>

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

NILS PETTER MOLVAER

Switch

Okeh

Bezetting:

Nils Petter Molvær (t, g, synth, progr),
 Erland Dahlen (d, el-g. perc, xyl),
 Geir Sundstøl (pedal steel-g, b, hca),
 Morten Qvenild (p, elec),
 Jon Marius Aareskjold (progr).

Het is vrijwel onontkoombaar om bij nieuw werk van de Noorse trompettist Nils Petter Molvær te herinneren aan zijn weergalozes debuutalbum 'Khmer' (1998), waarmee hij in de Noorse jazz en internationaal een nieuwe standaard leek te hebben gevestigd. De 'toon' die Molvær in zijn composities liet horen, de structuren van zijn 'soundscapes' en zijn conceptuele benadering vormden welhaast een nieuw paradigma binnen de jazz, een nieuwe maatstaf waarin experimentele (akoestisch-elektronische) instrumentaties verweven werden in bestaande vormen. In al zijn latere werk is dat zoeken naar nieuwe dimensies in compositie en uitvoering gebleven, met altijd die spannende werking tussen akoestische en elektronische instrumentatie. Ook op 'Switch' is Molvær vernieuwend bezig en lijkt hij tevens terug te gaan naar de oorsprong. De introductie van de pedal-steel gitaar is een 'eye-opener'! De zachte glijdende toon van dit instrument voegt zich op bijzondere wijze bij de gedempte toon van Molværs trompet. In de vernieuwing lijkt Molvær ook terug te grijpen op de oorspronkelijke toon van de trompet. Het klinkt meer akoestisch dan op vorig werk. Al wordt ook op 'Switch' de trompet elektronisch versterkt en vervormd en is ook nu weer sprake van massieve elektronische ondertonen, het geluid is meer 'organisch' of naturel. Wat onmiskenbaar blijft is de enorme beeldingskracht die Molvær wederom toont en die 'Switch' opnieuw velen zeer zal bevallen.

Frank Huser

Luister naar het titelnummer 'Switch':

www.youtube.com/watch?v=vd2ROA08KXg

THE BAD PLUS

The Rite of Spring

Sony Masterworks

Bezetting:

Reid Anderson (b, elec),
 Ethan Iverson (p),
 David King (d).

Het is het trio van The Bad Plus ongetwijfeld heel anders vergaan bij de première van hun uitvoering van 'The Rite Of Spring' - misschien bekender onder de naam 'Le sacre du printemps' - dan bij de eerste uitvoering op 29 mei 1913 in Parijs. Die werd met luid boegeroep ontvangen en kon niet zonder interventie van de Parijse gendarmes worden voltooid. Het ballet van het gezelschap van Serge Diaghilev, met choreografie van Vaslav Nijinsky en muziek van Stravinsky, zou al snel te boek staan als een van de meest revolutionaire werken van de twintigste eeuw. Dat is het voor velen nog steeds of in ieder geval een werk dat de luisteraar niet onberoerd zal laten. Deze 'release' van The Bad Plus volgt op een periode waarin zij dit werk meermalen sinds 2010 hebben uitgevoerd, in een aantal voorstellingen in samenwerking met de Mark Morris Dance Group. Het is een beetje het handelsmerk van dit trio om bestaand werk te 'coveren'. Bekend zijn onder meer hun uitvoeringen van pop-songs van onder meer Nirvana, Neil Young en Aphex Twin. Deze interpretaties kenmerken zich door muzikale intelligentie en verrassing. En dat is hen wederom op fabelachtige wijze gelukt. De compositie van Stravinsky wordt integraal gespeeld en volgt het oorspronkelijke werk nauwgezet, maar wel in het typische The Bad Plus-idiom met eigenzinnige accentueringen in ritme en toonzettingen. Als je het origineel niet kent is het alsof dit werk volstrekt identiek is aan het repertoire van The Bad Plus. Avontuurlijk, onconventioneel, expressief en radicaal, sterk ritmisch met creatief gebruik van wringende dissonanten en met een imponerend verhalend karakter. Hoe een ruim honderd jaar oud werk nog altijd actueel klinkt.

Frank Huser

Fragmenten uit 'The Rite of Spring' door The Bad Plus:

www.youtube.com/watch?v=kHC0QSjZ5yw

ESTAFEST
Eno Supo
Challenge

Bezetting:

Mete Erker (ss, ts, bkl),
 Oene van Geel (va, cajon),
 Jeroen van Vliet (p),
 Anton Goudsmit (g).

ANNE CHRIS
Just Kissed The Sun
Eigen beheer
<http://www.annechris.com>

Bezetting:

Anne Chris (voc),
 Daan Herweg (p),
 Kasper Kalf (b, bg),
 Jasper van Hulten (d, perc),
 Tineke Postma (as),
 Bas van der Wal (el-g).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Op 'Eno Supo', de nieuwe en tweede cd van Estafest hoor je samenspel in perfecte harmonie en eenheid. En dat met vier verschillende karakters in één groep. In Estafest komen de romantiek van pianist Jeroen van Vliet, het 'ADHD-werk' van gitarist Anton Goudsmit, het doorzetten van saxofonist van Mete Erker en de fantasie van violist Oene van Geel bijeen. Karakteristieken van de koude grond, ik weet het, maar ze geven wel min of meer richting.

De stukken op 'Eno Supo' hebben een eigen karakter, maar tegelijkertijd is het album ook een geheel. 'Chime' doet zijn naam eer aan met lange tonen die opkrullend wegsterven.

'Op het album 'Eno Supo' van Estafest staat geïmproviseerde muziek van de bovenste plank'

De heren maken er iets etherisch van. Wat resulteert is geïmproviseerde muziek van de bovenste plank. Aan Anton Goudsmit kleeft misschien het idee dat gekte zijn handelsmerk is, maar hier hoor je hoe gedisciplineerd hij ook kan zijn (net zoals in Boompetit, het trio dat hij tien jaar geleden vormde met trompettist Eric Vloeimans en cellist Ernst Reijseger). In de kamerjazz van Estafest kan dat natuurlijk ook niet anders. Jeroen van Vliet heeft met zijn pianospel vaak veel invloed op de sfeer in het kwartet. Wat niet betekent dat de andere drie dienstbaar aan hem zijn. Je kunt spreken van een 'bandbreedte', waarin elk bandlid zijn invloed laat gelden. De vier trekken om beurten het accent naar zich toe. Het resultaat is subliem.

Hessel Fluitman

Beluister hier cd-fragmenten: <http://bit.ly/1IQUzia>

Anne Chris is toch echt geboren in 1977, maar ze oogt en klinkt veel jonger dan ze is. Op haar derde album 'Just Kissed The Sun' horen we een lichte, speelse bijna meisjesachtige maar toch ook zeer volwassen jazz-zangeres die huppelend haar teksten voordraagt. Van de twaalf liedjes schreef Anne er negen zelf en één samen met (voormalige) bandleden. Smaakvolle, 'funky' songs met 'catchy' melodielijntjes.

'Just Kissed The Sun is een bijzonder charmante plaat geworden met prima begeleiding'

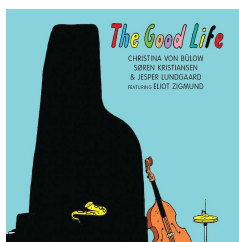
Anne Chris 'coverde' 'Love is a battlefield' (Pat Benatar) en 'Stepping out' (Joe Jackson). Die nummers klinken ook lekker zomers, maar is het nodig dat Chris überhaupt nog covers zingt? Ze heeft meer dan voldoende compositorisch en tekstschrijvertalent in huis om volledig op eigen werk te steunen. Het begint al met 'Mirrorman' dat zo'n kleverig melodietje heeft dat de ganse dag aan je korte termijngheugen blijft plakken. Daarna volgt nog een reeks pittig spul dat dansneigingen oproept. Maar ook ballads zijn Chris' ding. Ze laat je lekker loom op een veranda wegdromen en schenkt je een fris drankje in. Maar verwar Anne Chris' ontspannenheid niet met luiheid. Ze werkte hard om op 'Just Kissed The Sun' het tintelende gevoel tot de laatste 'groef' vast te houden. Zo is het een bijzonder charmante plaat geworden met prima begeleiding van Daan Herweg op toetsen, Kasper Kalf op bas, Jasper van Hulten op slagwerk, Tineke Postma op alt en Bas van der Wal op gitaar.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=ri0LaPRaia>

CHRISTINA VON BÜLOW
The Good Life
 Stunt Records

Bezetting:

Christina von Bülow (as),
 Søren Kristiansen (p),
 Jesper Lundgaard (b),
 Eliot Zigmund (d).

MISCHA VAN DER WEKKEN
Make It Happen
 Eigen beheer
 (www.mischavanderwekken.nl)

Bezetting:

Mischa van der Wekken (ss, ts),
 Eran Har Even (el-g),
 Nicola Andrioli (p),
 Dion Nijland (b),
 Erik Kooger (d),
 + Daniël Damen (as),
 Vincent Veneman (tb).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

De hoestekst van 'The Good Life' maakt omstandig duidelijk dat deze plaat van de Deense saxofoniste Christina von Bülow *geen* 'Scandinavische jazz' bevat zoals wij die tegenwoordig menen te kennen. Wie zijn jazzgeschiedenis iets meer dan oppervlakkig kent (en wie de primaire kleuren van de cartooneske hoes een beetje kan 'lezen'), weet dat natuurlijk: Denemarken is niet het land van de Jan Garbareks en de Bobo Stensons, niet het land van de soms wat koude maar o zo lyrische noorderlichtklanken. Kopenhagen huisvestte, vooral in de jaren zestig en zeventig, talloze Amerikaanse 'expats'. Von Bülow komt uit die school, en noemt als twee grootste mentoren zonder enige twijfel Stan Getz en Lee Konitz; bij beide heren volgde ze les. Dat plaatst haar in een traditie van 'jazz standards', veel aandacht voor een lucide, onthechte klank, voor melodievoering, en voor een stijl tussen bebop en cool jazz in. Keerzijde van de medaille: Von Bülow speelt nergens echt gepassioneerd, nergens 'vuil', nergens even in 'double time' – haar alt blijft altijd beleefd en hoffelijk. Misschien werkt dit live, maar op schijf gaat dat beschaafde mij na enkele nummers wat vervelen: de cd opent met een trage lezing van het titelnummer, heeft nog twee andere 'ballads' ('Tenderly', 'Blues in the night'), en drie 'medium' stukken ('The way you look tonight', 'Star eyes', en Johnny Mandels 'El cajon', het enige wat obscuurdere stuk). Het trio kwijt zich levendiger van zijn taak – vooral pianist Søren Kristiansen komt regelmatig wat heftiger uit de hoek, zij het altijd in 'mainstream mode'. Dit is een degelijke plaat binnen een wat afstandelijke esthetiek.

Arne Van Coillie

Bekijk de groep zonder drummer Zigmund:
<https://www.youtube.com/watch?v=Z3oHEAperY>

Je kunt goed horen dat Mischa van der Wekken (1979) gewend is in saxofoonsecties van bigbands te spelen. In de acht stukken op zijn tweede cd 'Make It Happen' is de jonge Maarssenaar te horen op sopraan en tenor, en hoewel de leider van een septet (zijn kwintet met twee gasten) dringt hij zich niet op de voorgrond. Liever voegt hij zich naar de mannen om hem heen. Met name in de 'tracks' waarop Daniël Damen (altsaxofoon) en Vincent Veneman (trombone) meedoen, zet Van der Wekken met zijn makers strakke meerstemmige partijen neer. Laat onverlet dat Van der Wekken zes van de nummers schreef en arrangeerde. Ook de titels 'The Moontrane' van Woody Shaw en 'Mark Time' van Kenny Wheeler zette hij naar zijn hand.

'Degelijk vakwerk met fraaie solistische momenten'

Mischa van der Wekken heeft zich zeker ontwikkeld tot een be- gaafd solist in de stijl van John Coltrane en Sonny Rollins, maar hij had best meer ruimte voor zichzelf mogen claimen. Hoe Mischa klinkt op sopraan horen we trouwens amper. Hij is met name actief als tenorist en daarbij steekt hij zijn liefde voor de hardbop niet onder stoelen of banken. 'Make It Happen' ken- merkt zich door groepswork met fraaie solistische momenten voor blazers, pianist en gitarist. Heel oorspronkelijk klinken de eigen composities niet. Maar voor degelijk vakwerk kun je de saxofonist en zijn collega's prima inhuren.

Hans Invernizzi

Maak hier kennis met Misha van der Wekken:
<https://www.youtube.com/watch?v=7eAQgHKOE1g>

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

BRIAN BLADE FELLOWSHIP BAND

Landmarks

Blue Note

Bezetting:

Melvin Butler (ss, ts),
Myron Walden (as, baskl),
Jon Cowherd (p, mellotron, pump-org),
Jeff Parker, Marvin Sewell (g),
Chris Thomas (b),
Brian Blade (d, perc).

'Landmarks' is het vierde album van Brian Blade's Fellowship in zestien jaar! De heren nemen dus rustig de tijd voor het componeren en opnemen van hun materiaal, en dat hoor je. Zeer doordachte composities en melodieën die uiterst goed in het gehoor liggen en toch een complexe diepgang hebben. Dat Kurt Rosenwinkel de band heeft verlaten is geenszins een probleem, daar de gitaar een steeds minder prominente rol heeft gekregen binnen het geluid van de Fellowship Band.

De vorige cd van drummer Brian Blade, 'Season Of Changes', is alweer uit 2008 en kwam uit op Verve. Met 'Landmarks' is hij terug op Blue Note Records, dat haar 75-jarige bestaan viert dit jaar. De cd begint met een solostuk op Mellotron van John Cowherd, wat als een defect draaiorgel klinkt. Gelukkig komen direct erna nummers die we van dit gezelschap gewend zijn. Mooie ingetogen melodieuze moderne jazz met soli van formaat. Wat me opvalt is dat de nummers meestal langzaam ontspannen en tot een climax komen waarna er nog een soort 'afterthought' (coda) volgt. De Fellowship Band kan dit als geen ander collectief waardoor een uniformiteit in klank ontstaat die heel herkenbaar is. Hoogtepunten zijn de fraaie bassolo/melodie in het titelnummer 'Landmarks' en de basklarinet van Walden in 'Friends call her Dott'. Blade beperkt zich veelal tot zijn 'brushes' en 'mallets', maar dit neemt niet weg dat er steeds een duidelijke 'pulse' ('groove') aanwezig is. Het is geenszins zoekende 'vrije' muziek. Wel modaal en uitgesponnen, maar binnen duidelijk gecomponeerde kaders. Laten we hopen dat de band snel naar Nederland komt voor een concert, want deze cd vraagt om een iets spoediger weerzien dan de tussenpozen die Blade normaliter aanhoudt.

Reinier van Bevervoorde

Luister naar een stuk van de cd: <http://bit.ly/1iwZpzW>

JOHN MCLAUGHLIN & THE 4TH DIMENSION

The Boston Record

Abstract Logix

Bezetting:

John McLaughlin (g),
Gary Husband (d, keyb),
Ranjit Barot (d, voc),
Etienne M'Bappe (b).

'The Boston Record' is een live-opname van het concert dat John McLaughlin en zijn The 4th Dimension gaven op 22 juni 2013 in het Berklee College of Music in Boston. Het gespeelde werk is onder meer afkomstig van 'Floating Point' (2009), 'Now Here This' (2013), albums van McLaughlin met The 4th Dimension, en van 'Que Alegria' (1992) van het McLaughlin Trio. Maar misschien wel de grootste verrassing op deze plaat, de compositie 'You know, you know' van 'The Inner Mountain Flame' (1971), het debuutalbum van de Mahavishnu Orchestra waarmee 'The Boston Record' besluit. Op deze laatste release klinkt de 72-jarige McLaughlin nog immer vitaal en gedreven, van enige sleetsheid is geen sprake. Met zijn bekende gruisige 'fuzzy' gitaarsound en flitsende complexe soli speelt McLaughlin een spannende set die overtuigend laat horen hoe fris en krachtig zowel het repertoire als de musici zijn. Bassist M'Bappe is uitzonderlijk in schitterende soli tijdens 'Little miss valley' en 'Hijacked'. De Indiase drummer Ranjit Barot speelt zeer muzikaal de drums en volgt de gecompliceerde structuren creatief en adequaat. Gary Husband geeft met zijn orgel een fraaie basis die de balans in de groep waarborgt. Met aan het slot dus de klassieker 'You know, you know'. 'The Boston Record' imponeert omdat het een levendige plaat is van een gitarist wiens werk en spel nog altijd zeer tot de verbeelding spreken.

Frank Huser

McLaughlin & the 4th Dimension 'Echoes from Then':
www.youtube.com/watch?v=4s9u0rk6eh4#t=50

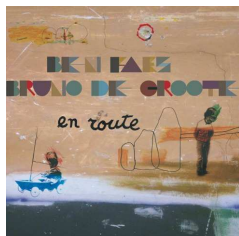
VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

DE GROOTE – FAES DUO

En Route

Vlaamsekunst Records

(<http://degrootefaesduo.com>)

Bezetting:

Bruno de Groot (el-g),
Ben Faes (b).

In de Belgische jazz zijn het bekende namen: gitarist Bruno de Groot en bassist Ben Faes. Beiden zijn ook gepokt en gemazeld in andere genres: pop, 'roots', blues, klassiek en wereldmuziek. Al die invloeden hoor je op de eerste cd van het duo, 'En Route'. Opgenomen in Osnabrück en gemixt in Amsterdam door Chris Weeda. Het album is uitgebracht door Vlaamsekunst Records met steun van het Muziekcentrum Vlaanderen.

De bezetting is minimalistisch maar je mist geen andere instrumenten. Beide musici zijn allemachtig allround en creatief. Ze verschieten per (eigen) compositie van kleur. Het ene moment zijn het bluesmannen, het volgende echte jazzers maar een nummer later hoor je klassiek geschoolden aan het werk. Met een verbluffende ontspannenheid, verfijning en raffinement weten De Groot en Faes elkaar in ieder stuk feilloos te vinden. Diverse technieken voor gitaar en bas passeren de revue. Bruno rockt en streelt, swingt strak en meandert losjes, soleert scherp en fondantzacht. Ben strijkt en plukt, percussief en aaiend, luchtig en zwaar, met vette korte en tere lange noten. Maar er is geen sprake van demonstratief etaleren van kennis en kunde. De elf titels klinken alle alsof ze op een organische manier zijn ontstaan in een symbiotisch verband tussen twee zielsverwanten. Dat geldt ook voor 'Prelude nr 4' van Chopin en 'Largo' van Henry Eccles. Er is bij het mixen en de 'mastering' niet of nauwelijks gestoeid met de oorspronkelijke opnamen, zo te horen. En dat past bij de integere en onopgesmukte speelwijze van dit Vlaamse duo. Dit is hedendaagse kamermuziek vermengd met een aangename dosis gerijpte jazz.

Hans Invernizzi

Bekijk De Groot – Faes hier: <http://bit.ly/1iQLGFI>

DEXTER GORDON

MAGOG

JAZZ LIVE TRIO

Swiss Radio Days, Volume 38

TCB The Montreux Jazz Label

Bezetting:

Dexter Gordon (ts)

Jazz Live trio:

Klaus Koenig (p),

Peter Frei (b),

Peter Schmidlin (d),

Magog:

Jazz Live trio en

Hans Kennel (tp, flh, perc.),

Andy Scherrer (ts, perc.),

Paul Haag (tb, perc.),

Hoewel tenorsaxofonist Dexter Gordon prominent op de hoes van 'Swiss Radio Days, volume 38' staat, is dit in feite een cd van het Jazz Live Trio. Dat Zwitsers-Duitse pianotrio begeleidde solisten tijdens de vele jazzconcerten op de Zwitserse radiozender SRF. Op deze cd is het trio ruim twintig minuten met Dexter Gordon (uit 1972) te horen en achtendertig minuten als onderdeel van Magog (uit 1975). Magog was een sextet waarin het trio drie blazers begeleidt.

Terwijl de Amerikaanse tenorsaxofonist zijn bekende muziek maakt, krijgen we van Magog regelrechte jaren zeventig improvisatiejazz voorgeschoteld. Twee uitersten die elkaar alleen raken omdat het pianotrio op beide opnamen meespeelt. Omdat de hoestekst deze 'Volume 38' als de eennalaatste uitgave in de reeks duidt, krijg je het idee dat er zo aan het eind nog wat restjes moeten worden uitgebracht.

Dexter Gordon speelt 'Days of wine and roses' van Henri Mancini en 'Blues up and down' van Gene Ammons. Dat doet hij zeer genuanceerd en weldadig. In alle rust. Gordon ontwikkelt het thema en neemt dan een aanloopje naar zijn ontspannen improvisatie. Het Jazz Live Trio begeleidt adequaat: de pianist speelt vooral begeleidende akkoorden. De drummer lijkt een paar conga's voor zich te hebben en de bassist is 'steady'.

Magog improviseert met de nodige dramatische aankleding op eigen thema's. Als de slagwerker zijn 'groove' vindt, wordt de muziek spannender. En dat gebeurt uitgerekend in een bassolo. In het samenspel hoor je overigens wel, dat ze goed op elkaar zijn ingesteld.

Hessel Fluitman

MARK ALBAN LOTZ**Solo Flutes****Loplop****Bezetting:**

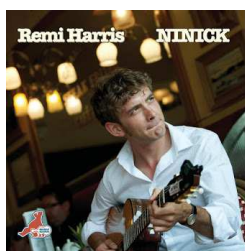
Mark Alban Lotz (div. fluiten).

Bekijk Mark Alban Lotz solo:

<http://bit.ly/1fLLM08>

REMI HARRIS**Ninick****Big Bear Records**

<http://www.remiharris.co.uk/>

Bezetting:

Remi Harris (g),
Ben Salmon (g),
Mike Green (b),
Tom Moore (b),
Alan Barnes (as, kl, bars),
Ben Cummings (tp).

Bekijk Remi Harris hier:

<http://bit.ly/1kH2B2m>

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

De fluit, of in goed Nederlands de dwarsfluit, is in jazzland geen algemene bekende. Laat staan dat een fluitist een sóloalbum maakt. Catherine LeGrand maakte eens een klassieke solo-fluit-cd. Maar daar bleef het bij voor zover ik weet. Fluitist Mark Alban Lotz blaast op zijn cd 'Solo Flutes' solo zeventien korte improvisaties in vijftig minuten. 'Solo Flutes' is opgenomen in een muziekschool in Alphen aan de Rijn. Lotz bespeelt de gewone fluit of concertfluit, de altfluit, basfluit en zelfs de contrabasfluit. Hij is een meester op zijn instrument(en) en geeft zich in zijn eentje helemaal bloot. Met behulp van de laatste maakte hij zes delen die hij 'bass flute sequenza' heeft genoemd. Lotz weet met elk instrument een specifieke sfeer op te roepen. Het resultaat is een uiterst eigenzinnig en speels album van een rasimprovisator.

Maar zelden is melodie de hoofdcomponent in de muziek. Soms gaat het de fluitist puur om het verplaatsen van lucht of het blazen van één enkele toon. Muzikaliteit is daarbij ondergeschikt aan klank, trillingen en dubbelklanken. Zo wordt de luisteraar verwezen naar een grommende olifant, een didgeridoo, boeddhistische klanken, maar ook naar klassieke muziek. Soms wordt dit alles aangevuld met zijn stem, bijvoorbeeld in 'Adam and Eve'. Op een schertsende manier laat hij de eerste mensen op onze planeet een woordloze conversatie voeren. 'Major circles' bevat keurige klassieke toonladders, maar het daaropvolgende stuk 'The fish on the dry' is ronduit hilarisch. Die vis klinkt als een stikkende haan... 'For Rahsaan' is een eerbetoon aan, u raadt het al, fluitist Rashaan Roland Kirk.

Mark Alban Lotz liet zich niet verleiden tot het gebruik van 'overdubs'. Alles is puur op de plaat gezet, hoogstens is aan de opnamen wat galm toegevoegd. Hij maakte met 'Solo Flutes' een album dat ondanks, of juist dankzij de extreme diversiteit, heel fascinerend is.

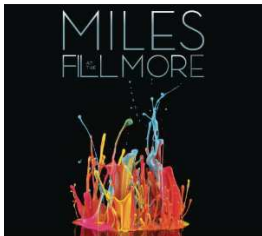
Peter J. Kortens

Hij is nog maar 26. Toch speelt de Britse gipsyjazzgitarist Remi Harris als Django Reinhardt in zijn beste jaren. De Engelse tegenhanger van onze Stochelo Rosenberg heeft zijn eerste indrukwekkende cd ingespeeld met hulp van vijf muzikanten. De titel: 'Ninick'. Het repertoire: enkele eigen composities, twee stukken van Django, verjazzde versies van popsongs ('Lady Madonna'), evergreens ('I'll see you in my dreams', 'Somewhere over the rainbow') en de Charlie Parker-klassieker 'Donna Lee'. Een gevarieerd palet waarmee Harris laat horen 'allround' en virtuoos te zijn. Hij heeft het muzikale van geen vreemde: zijn Britse vader was gitarist en die vernoemde zijn zoon inderdaad naar de noten re en mi.... De link naar het Frankrijk van Reinhardt loopt via Harris' Franse moeder. Maar de keuze voor zigeunerjazz is pas van recente datum. Eerder zocht Remi het met succes in de rock-, pop- en blueshoek. Dankzij zijn jazzminnende opa schakelde Remi helemaal over naar de akoestische jazz.

En zie daar: een ongekend talent ontplooidde zich. Inmiddels is de jonge gitarist alom geaccepteerd in het kleine gipsyjazzwereldje en toert de Brit met zijn trio door de UK en de rest van Europa. Niet slecht voor een autodidact. Het meest frappante is dat Harris, niet opgegroeid in een milieu van musicerende zigeuners, de traditie feilloos heeft opgepakt en echt klinkt zoals je van een gipsygitarist mag verwachten.

Hans Invernizzi

MILES DAVIS
Miles At The Fillmore -
Miles Davis 1970:
The Bootleg series Vol. 3
Sony Music

Bezetting:

Miles Davis (tp),
 Steve Grossman (ts, ss),
 Chick Corea (el.p),
 Keith Jarrett (org),
 Dave Holland (b, el.b),
 Jack DeJohnette (d),
 Airto Moreira (perc.).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

The Fillmore East in New York. Miles Davis trad er in juni 1970 vier dagen op, met op de 'double bill' zangeres Laura Nyro. Allebei verzorgden ze een eigen set. Vandaar dat er op elk van de vier cd's van 'Miles At The Fillmore, The Bootleg Series Vol. 3' een set van ongeveer een uur staat. Als bonus zijn opnamen uit de Fillmore West (in San Francisco) van 11 april 1970 toegevoegd. Daar speelde Davis nog zonder toetsenist Keith Jarrett, maar wel al met saxofonist Steve Grossman.

Miles Davis was door zijn platenmaatschappij Columbia bij The Fillmore aangemerd omdat de trompettist zich meer in het pop-circuit wilde bewegen: daar was het grote geld te halen. Dat het poppubliek open stond voor zijn muziek bleek wel uit de ontvangst van zijn in 1970 verschenen elpee 'Bitches Brew'. Die werd vooral door de toenmalige underground radio's opgepikt en werd zo goed verkocht dat Davis een gouden plaat voor het album kreeg.

'Miles Davis At Fillmore' werd oorspronkelijk in 1970 als een dubbel-elpee uitgebracht. De uitgave bevatte opnamen uit de Fillmore East met zowel Keith Jarrett als Chick Corea op respectievelijk elektrisch orgel en Fender Rhodes. De heruitgave met vier cd's laat het volledige originele materiaal horen. Daardoor is goed te horen hoe indertijd voor de uitgave op elpee behoorlijk in de stukken werd gesneden. Soms bleef er slechts een fractie over, bij andere stukken werd slechts een minuut weggelaten. In Jazzwereld werd het album in 1971 goed ontvangen. Gezinus Wolters gaf 4,5 sterren aan de plaat, vergelijkbaar met een negen. Een tien kreeg 'Live At Fillmore' niet vanwege het matige spel van tenorsaxofonist Steve Grossman en de vele abrupte overgangen in de muziek. Van dat laatste hebben we nu geen last meer. Maar Grossman vind ook ik nog steeds geen goede opvolger van Wayne Shorter.

De sets hebben avond aan avond ongeveer dezelfde opbouw. Zo is het voor vorsers mogelijk om de verschillende interpretaties van de stukken van avond tot avond nauwgezet in kaart te brengen. Neem 'Bitches Brew'. Dat wordt steeds net even anders begonnen. Elke keer vinden de toetsenisten andere begeleiding. Airto Moreira hoor je de ene keer opeens 'scatten' of ratelen en dan weer met een of ander ritme-instrumentje in de weer. Davis zelf is ook elke keer anders bezig met het thema. Het blijft echter steeds voluit jazz. Het afsluitende 'The theme' is niet meer terug te herkennen. Ondanks alle vrijheid zit het stramien thema's, solo's, 'bridges' en afsluiting vast in de stukken.

De periode rond 'Bitches Brew' is met al die complete heruitgaven van de afgelopen jaren zo langzamerhand behoorlijk compleet gedocumenteerd. En dat blijft een boeiende periode in Miles' loopbaan.

Hessel Fluitman

Muziek uit het concert van 20 juni 1970 in New York:
<http://bit.ly/1iSWLWF>

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 209 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://jazzflits.nl/Recensie-overzicht2013.pdf>

MICHAEL DESSEN TRIO
Resonating Abstractions
Clean Feed

Bezetting:

Michael Dessen (tb, electronics),
 Christopher Tordini (b),
 Dan Weiss (d).

GJERTRUDE LUNDE
Hjemklang
Ozella Music

Bezetting:

Gjertrude Lunde (voc),
 Florian Zenker (g, electronics),
 Wolfert Brederode (p, Rhodes),
 Bodek Janke (d, perc),
 Arve Henriksen (tp).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Op de cd 'Resonating Abstractions' beweegt het Michael Dessen Trio tussen akoestische en elektronische klankwerelden. Trombonist Dessen bewerkt zijn eigen spel en dat van bassist Christopher Tordini en drummer Dan Weiss tijdens het spelen. Dat levert onverwachte wendingen in de muzikale inbreng van het trio. Op 'While in the subterrain' kruipt de elektronica haast ongemerkt het spel van Tordini binnen. Heel summier en subtiel voegt Dessen een extra laag toe aan het geluid van de bassist. Van binnenuit verandert de klank en ontstaat er een wonderlijke symbiose.

Dessen laat het gelukkig niet alleen bij zulke subtiliteiten. Op 'Organic and unnatural objects' lardeert hij zijn trombone met elektronica. Een herkenbare koperblazer is in dit stuk nauwelijks te ontdekken. Het elektronische klankdecor van Dessen verschilt wezenlijk van het akoestische spel van Tordini en Weiss. Het resultaat is ongedwongen en hun spel mengt perfect. De vier stukken waarbij Dessen de muziek elektronisch onder handen neemt zijn verreweg het spannendste. Zonder de elektronica levert het trio aardige nummers, maar de muziek komt niet voorbij degelijk en braaf. Er zitten geen improvisatorische uitschieters tussen. Zo klinkt de ritmische versnelling in het stuk 'The infinite and the invitation' te uitgedacht, er gebeurt weinig verrassends. Als rustige tegenhangers werken de akoestische delen aardig, losstaand schieten ze jammer genoeg te kort. 'Resonating Abstractions' is een gebalanceerde plaat die ijzersterk materiaal bevat, helaas ontbreekt er een algehele spanningsboog.

Jan Nieuwenhuis

Maak hier kennis met het Michael Dessen Trio:

<https://www.youtube.com/watch?v=Eb1vbdNFQgc>

Ingetogen, sensitief, melancholisch en mystiek klinkt de stem van Gjertrude Lunde als zij haar thuisreis aanvangt met de Noorse traditional 'Akk, mon min vei' op haar debuutalbum 'Hjemklang' (Noorse samentrekking van 'thuis-klank'). Het is de introductie voor een fascinerende reis langs impressionistische landschappen met persoonlijke reflecties, mysterieuze portretten, verstilde overpeinzingen en echo's van stralende herinneringen. Het repertoire is intiem van klank door een intrigerende meditatieve ambiance, maar tegelijk ook vitaal, licht en lyrisch. Gjertrude Lunde wordt omringd door musici die in hun spel zowel het delicate als levendige karakter van de composities op schitterende wijze ondersteunen en voeden. Wolfert Brederode die op piano opnieuw de verbeelding indrukwekkend een verhalende vorm geeft, gitarist Florian Zenker met zijn fantasievol en subtiel gecreëerde 'soundscapes', Bodek Janke die bijzonder sfeervol en sensibel drumt en gastspeler trompettist Arve Henriksen die enkele nummers met fluweel omkleedt. Vijf van de elf tracks op dit album zijn door de band spontaan gespeeld tijdens een eerste repetitie in de Loft in Keulen, gezamenlijk spelend in dezelfde ruimte terwijl de tape min of meer toevallig liep. Het laat dus horen hoe creatief de band is, hoe goed er luisterend naar elkaar wordt gemusiceerd en hoe sterk die gezamenlijk gecreëerde 'performance' is. 'Hjemklang' is een bijzondere verzameling composities die klinken als zang van de ziel, oprecht en gebracht met grote passie. Een imponerend debuut.

Frank Huser

Gjertrude Lunde compilatie 'Hjemklang live':

www.youtube.com/watch?v=iLq0URzX9Ik

COPERNICUS
L'Éternité Immédiate
MoonJune/Nevermore

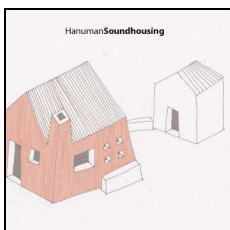
Bezetting:
 Copernicus (voc, synth),
 Cesar Aragundi (g),
 Newton Velasquez (p, keyb),
 Freddy Auz (bg),
 Juan Carlos Zúñiga López (d)
 + Matty Filou (ts).

DIALETO
The Last Tribe
MoonJune Records

Bezetting:
 Nelson Coelho (g), Jorge Pescara (touch-g),
 Miguel Angel (d).

HANUMAN JAZZ QUARTET
Soundhousing
Leo Records

Bezetting:
 Fabio Martini (es-kl, bes-kl, alt-kl),
 Marco Franceschetti (ts, ss),
 Stefano Solani Webindra (b),
 Danilo Sala (d, perc).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT KORT

Alsof het reguliere werk van Joseph Smalkowski, alias Copernicus, nog niet vreemd genoeg is, komt hij nu met een Franstalig album met een curieuze ontstaansgeschiedenis. In 2001 dook de New Yorkse dichter/performer in Ecuador de studio in met een viertal plaatselijke muzikanten. Het resultaat verscheen destijds als 'Immediate Eternity'. Na een uitgebreide tournee besloot hij in 2003 tot het opnemen van 'Immediate Eternity II' met een zeer goed ingespeelde band. Ook werd het album in het Spaans uitgegeven als 'La Eternidad Inmediata'.

En nu is er tien jaar later ineens 'L'Éternité Immédiate': een Frans ingesproken versie, met als basis de instrumentale 'tracks' van tien jaar geleden. Copernicus blijkt over een heel behoorlijk Frans accent te beschikken, en de degelijke jazzrock van de Ecuadoranen is niet door de tand des tijds aangetast. Of liefhebbers die de eerdere Engelstalige en/of Spaanstalige versies van het album al hebben, zitten wachten op deze plaat, valt te betwijfelen. Voor wie het voorafgaande materiaal niet kent, is er muzikaal genoeg te beleven, maar zoals voor elke cd van Copernicus geldt: je moet wel houden van zijn geëxalteerde voordracht.

Herman te Loo

Het dialect dat het trio Dialeto spreekt zou Braziliaans moeten zijn, de taal is jazzrock. De groep van gitarist/componist spreekt het echter zo accentloos dat de groep ook makkelijk uit de VS of Europa zou kunnen komen, als je niet beter wist.

'Op het rock-gerichte album 'The Last Tribe' staan sterke melodieën en blazerachtige solo's'

Ritmisch gezien is de muziek van hun derde album, 'The Last Tribe', duidelijk rock-gericht. Samba's of bossa's zijn ver te zoeken, en slechts een enkele melodielijn wijst naar het land van herkomst. Wie dat geen bezwaar vindt, kan genieten van sterke melodieën en blazerachtige solo's van de frontman. Die roepen associaties op met het werk van Alan Holdsworth en dat maakt begrijpelijk waarom MoonJune de groep laat debuten buiten Brazilië.

Herman te Loo

Luister hier naar cd-fragmenten: <http://bit.ly/1iGEHz4>

Subtiliteit, elegantie en melodieënrijkdom zijn de kernbegrippen van het Italiaanse Hanuman Jazz Quartet. De frontlijn van saxofoon en klarinet is niet erg gebruikelijk, maar met de springerige lijnen van klarinettist Fabio Martini en de meer legato aangeblazen tenorsax van Marco Franceschetti ontstaat een prettig model voor de muziek van het kwartet. Er is op 'Soundhousing' een goede balans tussen compositie en improvisatie en hoewel de stukken van Martini (die bijna alles schreef) niet hemelbestormend zijn, zitten ze wel slim in elkaar. Alle denkbare clichés worden uit de weg gegaan en de luisteraar verveelt zich geen moment. Het feit dat een van de drie geleende composities van Steve Lacy is, zegt veel. Het vormgevoel van de Italianen heeft inderdaad veel weg van de Amerikanen. Ook 'Pottsum' van Martini lijkt te verwijzen naar het kwartet van Lacy met altsaxofonist Steve Potts.

Herman te Loo

Op de site van het 4-tet zijn stukken van de cd te horen:
<http://www.hanumanjazz.com/h/>

JAZZ OP DE PLANKEN

SCOTT HAMILTON

Bezetting:

Scott Hamilton (ts),
Bert Boeren (tb),
Rob van Bavel (p),
Marc van Rooij (b),
Hans van Oosterhout (d).

Datum en plaats:

24 april 2014,
de Hooge Vorssel,
Nistelrode.

Bert Boeren (links) en Scott Hamilton. (Foto: Tom Beetz)

'Hoog tijd dat Scott Hamilton weer beroemd wordt.'

Vijfendertig jaar geleden was het duidelijk. Een beetje serieuze jazzliefhebber kon echt niet met Scott Hamilton aankomen. De standaard werd bepaald door Archie Shepp, of nog liever door piepende en gierende muzikanten van wie we de naam niet meer kennen. Hamilton speelde in de stijl van Ben Webster, dus was hopeloos verouderd en niet meer van deze tijd. Tijden veranderen en we zijn er achter gekomen dat er niets mis is met muziek die nog te volgen is.

Scott Hamilton, ooit een schraal dun mannetje met glad zwart haar en een klein snorretje, was plotseling na jarenlange afwezigheid in ons land. Tijd dus om af te rekenen met oude vooroordelen. Ik sprak hem voor het concert. "Toen ik nog beroemd was", zei hij op een zeker moment, tekenend voor deze man die ooit met gemak grote zalen met door de jazzpolitie niet serieus genomen publiek vulde en die het nu moet doen met een klein jazzcircuit waar de grote clubs niet toe behoren. Zo speelde hij in de privé-jazzclub van Jumbo-oprichter Karel van Eerd, inmiddels teruggetrokken uit het dagelijkse bestuur van zijn onderneming maar niet te beroerd om met zijn geld leuke dingen te doen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

V.l.n.r: Rob van Bavel, Bert Boeren en Scott Hamilton. (Foto: Tom Beetz)

De laatste donderdag van de maand is er jazz in zijn clubhuis, voor iedereen gratis toegankelijk. "Ik speel nog weinig swing en 'mainstream'", vertelde de jong-bejaarde Hamilton want ook hij was met zijn tijd meegegaan. "Tegenwoordig speel ik bebop maar ik maak geen 'far-out music'", vertrouwde hij mij toe. De bebop van Hamilton bestond uit liedjes van het Great American Songbook, maar gebleven was zijn kamervullende toon, wat maar weinigen hem kunnen nadoen. Gebleven was ook een virulente en aanstekelijke swing, nauwelijks meer gevoed door Ben Webster, maar veel meer door Stan Getz met een vleugje Zoot Sims en Hank Mobley. Kan dit soort jazz dus wel? Zeker weten en de stampvolle zaal liet daar geen enkel misverstand over bestaan. Het heeft lang geduurd maar eindelijk weten we dat Scott Hamilton OK is. Niet in het minst dankzij de voortreffelijke begeleiding, waarin Van Bavel een fantasievolle rol vervulde en Boeren zijn meesterschap de vrije loop liet. Het wordt eigenlijk wel tijd dat Hamilton weer beroemd wordt.

Tom Beetz

NEW YORK CALLING

MINGUS' LEGACY

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Twintig jaar geleden was het in New York heel normaal om als muzikant langere tijd voor een jazzclub te werken. Je werd ingehuurd voor een paar maanden en je zat de komende tijd goed qua geld en optredens. Tegenwoordig bestaat dit eigenlijk niet meer en boeken clubs je voor een avond, misschien voor een week of twee weken.

“Vroeger kreeg je als muzikant in New York nog de kans om veel op te treden en te spelen met meer ervaren muzikanten dan jij”, vertelt bassist Boris Kozlov me. “Tegenwoordig zijn er veel minder kansen voor jonge muzikanten. Je kunt nog steeds proberen een bepaalde ‘gig’ te krijgen, maar wanneer je er hebt gespeeld kun je pas drie maanden later weer terugkomen. Hoe kan je op die manier je huur betalen?”

Een band die nog wel een zogenoemde ‘residency’ heeft is de Mingus-band, waar Boris Kozlov de muzikaal leider van is. Elke maandag wordt de muziek van Charles Mingus in de Jazz Standard gespeeld. Eind april was ik daar toen The Mingus Orchestra speelde en ik praatte na afloop even met Boris Kozlov over de band.

De band is opgericht na Charles Mingus’ dood in 1979 door zijn weduwe Sue Mingus. Ze wilde de ‘Mingus legacy’ voortzetten, in eerste instantie met de Mingus Dynasty, die bestond uit muzikanten die met Mingus speelden. Later vormde ze ook The Mingus Bigband en The Mingus Orchestra. Inmiddels bestaat de band meer dan dertig jaar en worden alleen de beste muzikanten uitgekozen. Leden zijn onder anderen Seamus Blake, Helen Sung, Dave Kikoski, Lage Lund, Wayne Escoffery, Conrad Herwig, Mike Richmond, Donald Edwards, Alex Sipiagin, Alex Foster en Donny McCaslin.

Het is een van de beste ‘legacy bands’ ter wereld, voornamelijk omdat de band de muziek van Mingus niet naspeelt, maar nieuw leven inblaast. Boris vertelt dat ze een moderne kijk op de muziek van Mingus willen geven en stellen de unieke ‘sound’ van iedere muzikant voorop. Ook tijdens het concert zelf valt me op dat spelers als trombonist Frank Lacy, trompettist Alex Sipiagin en saxofonist Wayne Escoffery de band karakter geven door hun spel en presentatie.

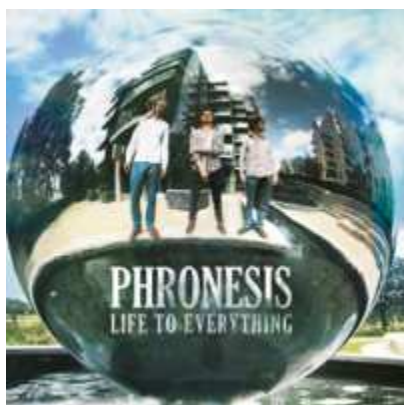
Wanneer Boris met de Mingus-band speelt, speelt hij op de bas van Charles Mingus. De bas werd jarenlang door Kozlov gebruikt, maar na een grondige restauratie staat hij nu in het appartement van Sue Mingus. Zij wil graag dat er op gespeeld wordt, maar Boris vond het niet meer prettig om de bijzondere bas door de stad te slepen. Alleen voor speciale gelegenheden haalt Boris de bas bij haar op.

In de vijftien jaar dat Boris Kozlov bij de Mingus-band speelt, is die min of meer hetzelfde gebleven qua muzikanten. Volgens Boris is dat de reden voor het aanhoudende succes en het unieke geluid van de band. De leden kennen de muziek door en door en interpreteren de muziek inmiddels op een geheel eigen wijze. Vijfendertig jaar na de dood van Charles Mingus is Mingus Mondays een van New Yorks vele ‘must sees’ geworden.

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd’s. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 3 mei 2014

1 Phronesis

Life To Everything (Edition)

2 Miles Davis

Bootleg Series Vol.3 Live At Fillmore (Sony)

3 Reinier Baas

Smooth Jazz Apocalypse (Mainland)

4 Ibrahim Maalouf

Illusions (Sony)

5 Bad Plus

The Rite Of Spring (OkeH)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 Brian Blade Fellowship

Landmarks (Blue Note)

Weer terug op Blue Note met nieuwe gitaristen, maar wel met de herkenbare 'Fellowship-sound'. Een relaxte cd die meerdere afuisteringen verdient. (zie ook de recensie op pagina 10)

2 Theo Croker

Afro Physicist (OkeH)

Wederom een nieuwe trompettist uit de hoge (VS)hoed. Lekker hippe nu-jazz met af en toe een vocale bijdrage van Dee Dee Bridgewater.

3 Sonny Rollins

Road Shows Vol.3 (OkeH)

Waar zou de jazz zijn zonder Sonny Rollins, de eminence grise van onze zo geliefde muzieksoort. Niet vernieuwend, niet subtiel maar.....Rollins in optima forma!

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Tip: JazzNearYou: een Amerikaanse website met ook een Nederlandse jazzkalender: <http://bit.ly/1iCUIP7>

INGEZONDEN

Joris Teepe Jazz Workshop

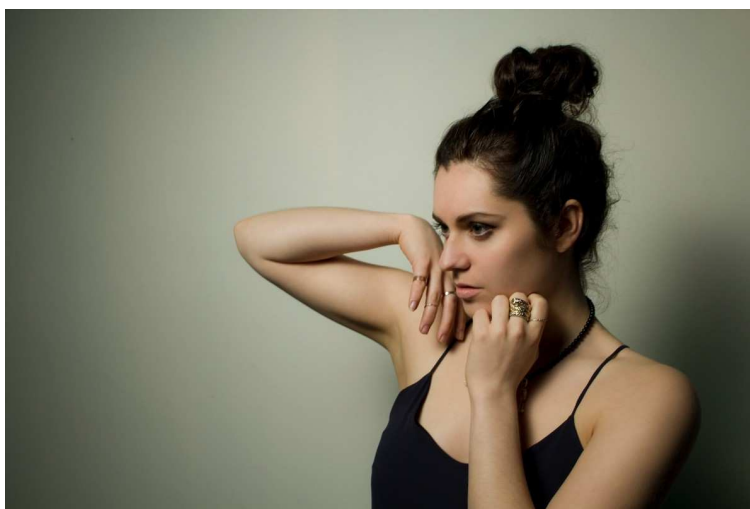
In JazzFlits 217 bespreekt Bart Hollebrandse de workshop die Joris Teepe op 27 maart in Groningen gaf. Dat concert opende volgens hem 'al meteen pedagogisch' met Monks 'Alone together'. Dit is geen stuk van Monk, maar van Arthur Schwartz. Mij wordt overigens uit de tekst niet duidelijk wat zo 'pedagogisch' aan dit stuk is.

Arie Teunissen

Naschrift Bart Hollebrandse: Arie Teunissen heeft helemaal gelijk. 'Alone together' is van Arthur Schwartz. Ik studeerde het stuk jaren geleden op saxofoon in, tegelijkertijd met 'Ask me now'. Wie weet dat daar mijn verwarring vandaan komt.

Wat het pedagogische betreft: Joris Teepe probeerde het punt te maken dat aan de ene kant een jazzmuzikant uit zijn eigen kennis moet putten en daarbij zijn eigen taal moet spreken - hij of zij is daarin dan 'alone'- en dat hij er vervolgens samen met de overige musici een goed geheel van moet maken - het 'together'-aspect. Jammer dat dit in mijn stuk niet helemaal uit de verf kwam.

VARIA

Esther van Hees. (Foto: Yannick Nuyts)

Weer Jazzy Huiskamers in Den Bosch op Hemelvaartsdag

Tien particulieren zullen 29 mei in 's Hertogenbosch hun huis openen om een podium te bieden aan tien verschillende jazz-ensembles. Het evenement, Jazzy Huiskamers genaamd, vindt van 12.00 uur tot 17.00 uur voor de vierde keer plaats. Programmeraar Bert Boeren heeft de musici geselecteerd. Ieder ensemble geeft in 'zijn huiskamer' vier concerten van ongeveer drie kwartier. Bezoekers kunnen een passe-partout voor 30 euro kopen. Door de verspringende aanvangstijden en de korte loopafstanden tussen de diverse huiskamers moet het mogelijk zijn om daarmee vier, met een beetje haast zelfs vijf tot zes concerten te bezoeken.

Van 11.00 tot 12.00 uur geven Eric Vloeimans & Jeroen van Vliet speciaal voor alle passe-partoutbezitters een openingsconcert in Podium Azijnfabriek. Voor Jazzy Huiskamers zijn ook losse kaartjes te koop. Op het programma staan onder anderen trompettiste Ellister van der Molen, saxofonist Jos Beeren, Kapok, zangeres **Esther van Hees** en basklarinetist Joris Roelofs. Het programmaboekje met speellocaties, aanvangstijden, beschrijving van de ensembles is te downloaden op: <http://www.jazzyhuiskamers.nl>.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

FRED ASTAIRE

The Fred Astaire Story Vol. 2

Verve

Fred Astaire was in de jaren dertig en veertig van de vorige eeuw een wereldvermaard danser, die vooral in films zijn beroemdheid uitbouwde. Dat hij ook zong was niet zo bekend. De elpee 'The Fred Astaire Story' vond ik nog niet zo lang geleden bij platenzaak Swingmaster in Groningen. Gestoken in een hoes van David Stone Martin is het deel twee van een serie van vier.

Kant één bevat acht songs, waaronder enkele die Astaire zelf schreef met onder anderen Johnny Mercer. Hij wordt begeleid door zes man uit de Jazz at the Philharmonic-stal van Norman Granz.

Om te beginnen het toenmalige trio van pianist Oscar Peterson met Ray Brown (bas) en Barney Kessel (gitaar). En verder Charlie Shavers en Flip Philips als bescheiden blazers en Alvin Stoller achter de drums. Bij elkaar leveren ze een goed halfuur 'songs' af.

De zang van Astaire is meer zingzeggen. Op het album staan geen commerciële, mooi gezongen 'songs' met groot orkest. Er staat een intens verhaal op. In eerste instantie vroeg ik mij af wat Norman Granz, de producer van deze Verve-lp uit 1952, in hem hoorde. Maar na herhaald luisteren ging ik de zang steeds meer waarderen. Je gaat de warmte horen die de musici in de 'songs' leggen, met voorop de zanger zelf. Hij vertelt zo nu en dan vooraf in een paar zinnen waarom het desbetreffende stuk voor hem belangrijk is en interpreteert dat dan. Regelmatig hoor je de liefde voor de muziek door de zang heen stralen. Dat is veel belangrijker dan dat hij zo nu en dan net niet de noot op zijn kop tikt. Dat trekt hij in de volgende maat weer perfect recht: jazz in optima forma. Op kant twee meldt Astaire dat hij niet meedoet ('I sit this one out') en krijgen we een bonus van heb ik jou daar: een 'jam' van de muzikanten en twee keer 'The Astaire Blues' van het Oscar Peterson Trio. Meer dan 26 minuten achtbaans-piano. Het perfecte voorbeeld van een 'blowing session'. Hier hoor je waarom deze pianist wereldberoemd is geworden. Een koninklijk mooie elpee.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

VARIA

Pianiste Liya Grigoryan. (Persfoto)

Conservatorium van Amsterdam presenteert de grootste jazztalenten in het Bimhuis

In mei en juni presenteert het Bimhuis elke dinsdag vanaf 22.00 uur een groot talent van de jazzafdeling van het Conservatorium van Amsterdam, onder wie de eindexamenkandidaten van 2014. De toegang is gratis.

Programma:

13 mei: Even Sanne; Oosterdok 4; Gidon Nunes Vaz
 20 mei: **Liya Grigoryan Trio**; Metromara
 27 mei: Christos Yerolatsitis Trio; Kevtonians
 03 juni: K Trio; Pablo Martinez Flamenco Jazz Band
 10 juni: Odei Al-Magut Quintet; In Rhythmic Colour
 17 juni: Fernando Sanchez Quartet; Trempera!
 24 juni: Jamsessie deelnemers
 Keep an Eye Summer Jazz Workshop.

Keep an Eye Summer Jazz Workshop

Het Conservatorium van Amsterdam organiseert samen met de Manhattan School of Music- New York, een internationale Summer Jazz Workshop in Amsterdam. Getalenteerde jazzstudenten en jazzprofessionals van over de hele wereld kunnen zich inschrijven. De deelnemers krijgen van 23 tot en met 27 juni 'masterclasses', improvisatielessen, lezingen, combolessen en workshops van Dick Oatts, Becca Stevens, John Riley, Justin DiCioccio, Jay Anderson, Jesse van Ruller, **Harmen Fraanje**, Jasper Blom, Ilja Reijngoud, Francien van Tuinen, Maartje Meijer en anderen. Aanmelden is nog mogelijk tot 20 mei via: www.conservatoriumvanamsterdam.nl/summerjazzworkshop.

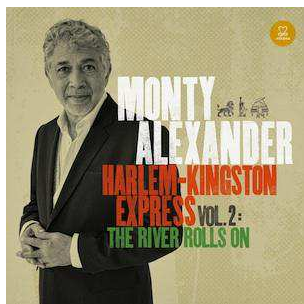
OVERLEDEN

Armando Peraza, 14 april 2014 (89)

Cubaans percussionist; overleden in San Francisco. Geboren in Cuba kwam hij met Mongo Santamaria naar Amerika. Werd daar als percussionist ingezet door iedereen die zijn muziek vergezeld deed gaan van latijnse ritmen: Machito, Perez Prado, Cal Tjader, Dave Brubeck, George Shearing (1953 - 1962), Carlos Santana en in ons land Nueva Manteca (1972).
 (jjm)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 5 mei 2014

1 Monty Alexander

Harlem-Kingston Express Vol 2:
The River Rolls On (Motema)

2 Bruce Barth

Daybreak (Savant)

3 Eric Alexander

Chicago Fire (HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann.

Website: Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS JUNI

Pianiste Julia Hülsmann treedt op in Moers. (Persfoto)

MOERS FESTIVAL

Festival Hall, Moers (over de grens bij Venlo)

6 tot en met 9 juni 2014

(<http://www.moers-festival.de>)

Met onder anderen: Julia Hülsmann, Mostly Other People Do The Killing, Marc Ribot, Sun Ra Arkestra, Arto Lindsay en Gravity Band.

JAZZ IN DUKETOWN

Binnenstad, 's Hertogenbosch

6 tot en met 9 juni 2014

(<http://www.jazzinduketown.nl/>)

Met onder anderen: Ploctones, Esther van Hees, Brabants Jazz Orkest, Jose James, Rumbatá Beat Band, Crescent Double Quartet, VLEK en Sven Hammond Soul.

JAZZBOZ

Binnenstad, Bergen op Zoom

6 tot en met 8 juni 2014

(<http://www.jazzboz.nl/>)

Met onder anderen: Tim Wes, Deeldeliërs, Codarts Big Band, Michael Varekamp, Hermine Deurloo en Miguel Rodriguez.

JAZZ FESTIVAL MIDDELBURG

Abdijplein, Middelburg

7 tot en met 9 juni 2014

(<http://www.jazzfestivalmiddelburg.nl/>)

Met onder anderen: Marzio Scholten, Phronesis, Courtney Pine, Carla Bley, Michiel Borstlap, Jose James en Tineke Postma.

SCHELDE JAZZ

Markt, Arsenaalplein, Porgy & Bess, Terneuzen

13 tot en met 15 juni 2014

(<http://scheldejazz.nl/>)

Met onder anderen: Timo Lassy, Bart Lust, Marzio Scholten, Anne Stockman, Fra Fra Sound, Tini Thomsen, Benjamin Herman en Pocoloco.

JAZZ ON THE WAVES

Den Hoorn, Texel

27 tot en met 29 juni 2014

(<http://www.jazzonthewavestexel.nl/>)

Met onder anderen: Michiel Borstlap, Music Machine, Eric Vloeimans & Tuur Florizoone, Masha Bijlsma en Koffie.